

Siellä roikuin hiljaa itsekseni

Elokuun kolmantena päivänä, heti iltapäiväkahvien jälkeen, minä hirtin itseni. Nousin pöydästä, pesin kuppini, suoristin pöytäliinan viimeisen kerran ja viritin hamppuköyden kaulaani. Kevyt nykäisy, ja tunsin kuinka solmu kiristyi ympärilläni. Minua pelotti ja en uskaltanut edes hengittää. Ulkona paistoi aurinko, kun heitin jakkaran kumolleen ja jäin roikkumaan vapaana. Tunsin, ja kuulin kuinka niskani katkesi.

Kotvasen tätä uutta tilannetta mietittyäni, huomasin, että kuolleena oleminen oli jokseenkin rentouttava kokemus. Ei kiireitä, eikä huolia. Riippuminen narussa osoittautui kuitenkin yllättävän pitkävetoiseksi, joten hetken, mutta vain hetken, toivoin, että naapurin isännät tulisivat ja löytäisivät ruumiini. Mieluiten ennen kuin alkaisin haista. Kerran taisin kuulla moottorisahan äänen läheisestä koivikosta ja olin varma, että naapurin traktori ajoi soratien vieressä sijaitsevalla pellolla, mutta muuten oli hiljaisempaa.

Täällä syrjäseudulla roikkuessani minulla oli tilaa ajatella ja suunnitella miten tulevan vapaa-aikani kuolleena viettäisin. Päivä vaihtui yöksi ja yö päiväksi. Viikot vaihtuivat kuukausiksi ja kesä viimein syksyksi. Mutta minä vain roikuin ja ihmettelin. Jalat ilmassa katselin kuinka koivu tiputti lehtensä navetan seinustalle. Mieleni alkoi hiljalleen järkkyä.

Lumen tultua kehoni jäättyi ja mietin miksi kukaan ei kaivannut minua. Kukaan ei tullut kylään. Kukaan ei selvittänyt miksi olin kadonnut. Ensimmäisen talvimyrskyn jälkeen nietokset kasaantuivat, jolloin kissakin kyllästyi minuun ja karkasi. Sen jälkeen hupi on ollut yllättävän vähissä.

Mitenkähän ne muut kuolleet saavat aikansa kulumaan siellä haudassa?

Mika Misfit